

Sygn. akt II Ka 146/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Belczowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – **Doroty Sochackiej**

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2014 roku

sprawy **M. N.**

oskarżonego z art. 178a§1 kk i z art. 226§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Stalowej Woli z dnia 02.04.2014 r. w sprawie sygn. akt II K 845/13

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że w jego punkcie III z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej grzywny eliminuje art. 86§2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok **utrzymuje w mocy**;

III. **zasądza** od oskarżonego M. N. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych), a nadto tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych).

Sygn. akt **II Ka 146/14**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, z dnia 7 sierpnia 2014r.

Aktem Oskarżenia z dnia 27 listopada 2013 r. Prokurator Rejonowy w Stalowej Woli oskarżył M. N. o to, że:

1. w dniu 9 sierpnia 2013 r. w S. woj. (...) kierował samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie w nietrzeźwości wynoszącym 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu ustalonym na podstawie badania na urządzeniu kontrolno-pomiarowym alcosensor,

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

2. w dniu 9 sierpnia 2013 r. w S. woj. (...) znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji – st. sierż. M. G. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Stalowej Woli II Wydział Karny, wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 r., w sprawie II K 845/13 orzekł następująco:

I. uznał oskarżonego M. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt 1, a stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33§1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wymiarze 150 dziennych ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych;

II. uznał oskarżonego M. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt 2, a stanowiącego występki z art. 226 § 1 k.k. – i za to na mocy art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 dziennych ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych;

III. na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i § 2 k.k. orzeczone w pkt I, II wyroku jednostkowe kary grzywny połączył i jako karę łączną orzekł wobec oskarżonego M. N. karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych;

IV. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego M. N. od dnia 09.08.2013 r. do dnia 10.08.2013 r. – przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny i uznaje karę grzywny za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych;

V. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. N. tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

VI. na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt V wyroku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od dnia 09.08.2013 r.;

VII. na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego świadczenie pieniężne w kwocie 100,00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VIII. na mocy art. 50 k.k. orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez udostępnienie jego treści przez wywieszenie jego odpisu na okres 14 dni na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Stalowej Woli;

IX. Zasądził od oskarżonego M. N. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 150,00 zł oraz kwotę 528,72 zł tytułem zwrotu wydatków.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego M. N. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucając:

1/ naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku jedynie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w sposób bezkrytyczny obdarzenie atrybutem wiarygodności zeznań pomawiających go świadków, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia, iż dopuścił się on zarzucanych mu czynów,

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów w sytuacji, gdy oskarżony od początku nie przyznaje się do winy a materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów,

3/wymierzenie oskarżonemu rażąco niewspółmiernie wysokiego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Obrońca oskarżonego wniósł na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. o:

1/uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, lub

2/ zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego M. N. od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie z ostrożności procesowej o

3/ zmianę wyroku w części orzekającej o zakazie prowadzenia pojazdów przez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów przez okres jednego roku.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego M. N. nie zawiera zarzutów, które zasługiwałyby na uwzględnienie.

Wbrew wywodom zawartym w apelacji Sąd Okręgowy stwierdza, iż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie zostały naruszone żadne przepisy z zakresu prawa materialnego czy procesowego, zapadłe w sprawie orzeczenie poprzedzone zostało przeprowadzeniem wszystkich istotnych dowodów koniecznych dla ustalenia prawdy materialnej, a w konsekwencji dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzedzone zostało swobodną (nie dowolną) oceną zgromadzonych w sprawie dowodów, która to ocena, szczegółowo przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w pełni odpowiada wymogom przepisu art. 7 kpk a tym samym jest oceną niepodważalną.

Sąd Rejonowy rozważaniom poddał dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, ocenił je zgodnie z ich treścią, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i wnioskowania uwzględniając wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, wykorzystując nadto wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości.

Przekonania opartego na poprawnym rozumowaniu i wnioskowaniu Sądu Rejonowego nie jest w stanie skutecznie zakwestionować apelujący, jako że brak w tymże środku zaskarżenia argumentów, które skutecznie mogłyby podważyć trafne ustalenia Sądu Rejonowego, podniesione zarzuty są wyłącznie wyrazem subiektywnego przekonania obrońcy apelującego.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k. zważyć należy, iż przepis ten określa sposób, w jaki winny procesować organy prowadzące postępowanie karne a przedmiotem uchybień zarzucanych w środku zaskarżenia mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w konkretnej sytuacji procesowej. Oczywistym jest, że przepis art. 4 k.p.k. wymaga, by organy procesowe badały i uwzględniały okoliczności bez kierunkowego nastawienia do sprawy a obowiązek ten został przez Sąd Rejonowy rozpoznający przedmiotową sprawę zrealizowany skoro przedmiotem rozważań tego Sądu był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy wnikliwie oceniony.

Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę art. 5 § 2 k.p.k. Podkreślić należy, iż nie można zasadnie podnosić zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w kontekście wątpliwości co do dokonanych ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to czy orzekający sąd, a nie strona, rzeczywiście powziął wątpliwości w sprawie i mimo braku możliwości ich usunięcia wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. O złamaniu dyrektywy zawartej w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nie można mówić w sytuacji gdy sąd dokonując oceny przeciwstawnych wersji dowodowych wybrał jedną z nich, przy czym przekonująco, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wybór ten uzasadnił – co miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. jest zatem chybiony.

Nie jest również zasadny podniesiony w apelacji obrońcy zarzut obrazy przepisu art. 410 k.p.k.. Obraza tegoż przepisu prawa procesowego zachodzi bowiem wtedy, gdy wyrokujący sąd oparł się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo wyłącznie na części materiału ujawnionego.

W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy poddał analizie całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie – także wyjaśnienia oskarżonego M. N., który konsekwentnie zaprzeczał, jakoby prowadził pojazd mechaniczny pod wpływem alkoholu i jakoby znieważał policjantów.

Linia obrony oskarżonego opiera się na założeniu, że oskarżony co prawda wsiadł do swojego auta pod wpływem alkoholu, ale go nie odpalił. Takiego przebiegu zdarzeń nie potwierdza zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków – zwłaszcza sąsiada oskarżonego M. K., który mówi : „Będąc w kuchni usłyszałem charakterystyczny głośny dźwięk silnika samochodu. Silnik ten miał wysokie obroty, było to słychać. Po chwili patrząc w okno zauważyłem, że mój samochód się poruszył, a następnie poczułem uderzenie w blok. Ja doszedłem do okna i zobaczyłem dach samochodu sąsiada, tj. M. N., samochód ten poruszał się z dużą prędkością w stronę klatki, w której zamieszkuje pan N.” (k.60v).

Za przyjęciem powyższego stanu faktycznego przemawiają również pozostałe zebrane w sprawie dowody, a także zasady logiki - gdyby bowiem M. N. nie poruszał się tego dnia swoim autem, to jak można by wytłumaczyć ślady lakieru jego auta na aucie M. K.?

Obrońca oskarżonego kwestionuje w apelacji słuszność oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy i – w konsekwencji – prawidłowość ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, jednakże nie przedstawia żadnych argumentów, które faktycznie prawidłowość tejże oceny mogłyby podważyć. Apelacja obrońcy – mimo podniesionych w niej zarzutów – sprowadza się w istocie do zwykłej polemiki z tą oceną i dokonanymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi.

Reasumując niewątpliwie Sąd meriti oparł się na całokształcie materiału dowodowego i właśnie analiza całokształtu w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów doprowadziła Sąd do przekonania, że oskarżony zarzucanych mu czynów się dopuścił. Za niezasadne uznać należy zatem pierwsze dwa zarzuty apelacyjne.

Bezpodstawny jest również trzeci zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego, bowiem w ocenie Sądu Okręgowego słuszną i odpowiednią wychowawczo jest kara orzeczona wobec oskarżonego M. N. – a zwłaszcza kwestionowany przez obrońcę oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat w oparciu o przepis art. 42 §2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.

Należy podkreślić, iż stężenie alkoholu we krwi oskarżonego tuż po zdarzeniu wynosiło 1,05 mg/l i wykazywało tendencję wzrostową. Oskarżony był w stanie zamroczenia alkoholowego. Sąd Rejonowy słusznie zatem ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu, uwzględniając przy tym okoliczności wskazane w przepisie art. 115 § 2 kk.

Ustalone i prawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy okoliczności istotne dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez M. N. sprzeciwiają się zatem wnioskowi obrońcy o „zmianę wyroku w części orzekającej o zakazie prowadzenia pojazdów przez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów przez okres jednego roku”. Zarzut wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernie wysokiego środka karnego jest bezpodstawny.

Powyższe nie uzasadnia jednak braku podstaw do ingerencji Sądu Odwoławczego w wyrok Sądu I instancji. Wyrok sądu meriti jest bowiem nieprecyzyjny i wymaga dokonania pewnych zmian w podstawach prawnych rozstrzygnięć tego sądu.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu dostrzegł konieczność skorygowania podstawy prawnej wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej w punkcie III wyroku II K 845/13 Sądu Rejonowego w Stalowej Woli z dnia 2 kwietnia 2014 r. O dokonanie takich zmian wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 sierpnia 2014 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu.

Sąd I instancji przyjął, iż podstawą wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego M. N. w punkcie III wyroku są przepisy art. 85 k.k. i 86 § 1 i § 2 k.k. Tymczasem zgodnie z powszechnie przyjętą linią orzecniczą regulacja przewidziana w art. 86 § 2 k.k. ma zastosowanie tylko przy łączeniu grzywien orzeczonych w różnych postępowaniach,

w ramach wyroku łącznego – a więc w wypadku kary łącznej orzekanej w sytuacji, w której łączeniu podlegają kary orzeczone w dwóch lub więcej wyrokach (tak wyrok SN z dnia 3 lutego 2006 r., II KK 346/05, OSNKW 2006, nr 3, poz. 30). Postanowienia zawarte w art. 86 § 2 k.k. znajdują więc zastosowanie tylko w wypadku orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, a nie w wypadku orzekania jej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa.

W konkluzji: karę łączną grzywny, orzekanej w stawkach dziennych za zbiegające się przestępstwa, sąd wymierza z uwzględnieniem reguł określonych w art. 85 i art. 86 § 1 k.k., a postanowienia zawarte w art. 86 § 2 k.k. znajdują zastosowanie jedynie w wypadku orzekania takiej kary, jako kary łącznej w wyroku łącznym. W związku z tym wyeliminowanie z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie III wyroku art. 86 § 2 k.k. było niezbędne ze względów formalnych.

Powyzsze okoliczności pozwalają przyjąć, iż wniosek Prokuratora Okręgowego w Tarnobrzegu w zakresie zmiany wyroku co kwalifikacji prawnej podstawy wymiaru kary łącznej grzywny jest uzasadniony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art.437 § 1 k.k. i art.449 k.p.k. oraz art.456 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt III wyroku II K 845/13 Sądu Rejonowego w Stalowej Woli z dnia 2 kwietnia 2014 r. wyeliminował przepis art. 86§2 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem opłaty i kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 3 ust.1 i art 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. nr 49, poz.223 z 1983r., ze zm.).